

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (Juvenile Delinquency) จะพิจารณาจากการกระทำที่ละเมิดกฎหมาย หรือกฎเกณฑ์ที่รัฐตราไว้เพื่อ บังคับใช้แก่เด็กและเยาวชนนั้น โดยใช้สถานะบุคคลและอายุเป็นเกณฑ์ในการ พิจารณา เฉพาะอายุนั้นถือเป็นเส้นแบ่งความรู้สึกผิดชอบและการลงโทษ¹ โดยเฉพาะการแบ่งระดับความผิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชน ด้านความรับผิดชอบ (Responsibility) ระดับเด็กกับผู้ใหญ่

เดิมการพิจารณาลงโทษเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดตามกฎหมายของ รัฐ รัฐหรือผู้ปกครองมิได้แบ่งระดับการลงโทษคงให้ลงโทษเหมือนผู้ใหญ่กระทำผิด เช่น ในสมัยบาบิโลน (2270 ปีก่อนคริสตกาล) , กฎหมายของโมเสส หรือ

¹Shafer and Kundten , Juvenile Delinquency : An Introduction , (New York: Random House, 1970), pp. 3 - 6.

กฎหมายไบแซนไทน์ของจัสติเนียน (Byzantine Code of Justinian)
 ต่อมาในสมัยโรมันได้มีกฎหมายคุ้มครองอย่างเด็ดขาดสำหรับเด็กทารกที่พูดไม่ได้
 และกำหนดโทษทางอาชญาสถานเบาสำหรับเด็ก โดยอาศัยมูลฐานว่า ความ
 รับผิดชอบทางอาญาจะวิจลย์จากอายุและการเติบโตทางร่างกาย ลักษณะ
 ความผิด สภาวะทางด้านจิตใจของผู้กระทำผิด ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวเป็นที่
 มาของกฎหมายในประเทศต่าง ๆ ส่วนในประเทศอังกฤษ ได้กำหนดห้ามใช้
 โทษประหารชีวิตแก่เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี แต่สมัยนอร์แมน (Norman)
 บกครองอังกฤษ กลับมีแนวความคิดว่า การเป็นเด็กไม่ใช่ว่าให้บุคคล
 หันจากความรับผิดชอบทางอาญา แต่ศาลก็อาจพิจารณาทบทวนได้สำหรับเด็กที่มี
 อายุไม่เกิน 7 ปี - ซึ่งให้เรื่องขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้พิพากษา แนวความคิด
 ของศาลในสมัยนั้นเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาของเด็กมีเงื่อนไข คือ 2 ความ
 เจริญเติบโต , ลักษณะความผิด , ฐูถึงความแตกต่างระหว่างความถูก - ผิด
 หรือไม่ , กระทำโดยเจตนาหรือไม่ ต่อมาอังกฤษได้บัญญัติว่าบุคคลที่มีอายุ
 14 ปี เป็นผู้ใหญ่และกำหนดว่าเด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีไม่สามารถกระทำความผิด
 านคดีอาชญากรรมได้³

²Brenda Giffin and Charles Giffin, Juvenile
 Delinquency in Perspective (New York: Harper and Ram,
 1978), pp 7.

³The Children and Young Persons Act, Section 16.

วัฒนาการระบบความยุติธรรมสำหรับเด็กได้เริ่มขึ้นในยุโรป(อังกฤษ) และแพร่หลายไปบนสหรัฐอเมริกา ซึ่งในคริสต์ศตวรรษที่ 18 และ 19 มีการพยายามอธิบายการกระทำผิดของเด็ก และการแก้ไขเด็กที่กระทำ ความผิดต่าง ๆ ⁴ จนก่อให้เกิดแนวคิดในการกำหนดวิธีพิเศษในการพิจารณาตัดสิน เด็กและเยาวชนสหรัฐอเมริกา (ค.ศ.1899)⁵ โดยอาศัยเหตุผลคือ การกระทำผิดของเด็กไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม (Crime) ถ้าผู้กระทำ ความผิดมีอายุไม่เกินที่กำหนด และศาลคดีเด็กและเยาวชนมีขอบเขต ในการพิจารณาตัดสินที่เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กตามกฎหมายอาญา และ กฎหมายอื่น โดยมุ่งเน้นความยุติธรรมชนิดที่คำนึงถึงลักษณะเฉพาะบุคคลมาใช้ (Individualited Justice) และหาวิธีการแก้ไขเด็กเป็นรายบุคคล มาใช้ (Individualited Treatment)

 ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁴Faust and Brantingham. Juvenile Justice Philosophy, 2nd ed. (New York: West Publishinging Co., 1979), p. 3.

⁵Ibid., p. 100.

สำหรับประเทศไทย ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 มีกฎหมายตราสามดวง (คัมภีร์พระธรรมศาสตร์) ⁶ ได้บัญญัติในมาตรา 10 แห่งกฎหมายลักษณะวิวาท ว่า เด็กต้อยที่กินน้ำพ้อแม่ห้ามปราม ฯลฯ และเด็ก 7 ขวบ เสา 70 ปี เป็นคนเหลวไหล ไร้อำนาจ ไร้อำนาจ ไร้อำนาจ ห้ามมิให้รับไหมมีโทษ แต่ให้นายบ้านนายเมืองช่วยกล่าวให้สมัครสมาผู้เจ็บนั้นโดยควร และกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 56 บัญญัติว่า ถ้าเด็กอายุยังไม่เกิน 7 ขวบ กระทำความผิด ท่านว่า มันยังมีผู้ผิดและชอบ ออย่าหลงอาญาแก่มันเลย โดยประเทศไทยมีกฎหมายกำหนดวิธีการพิเศษที่ใช้แก่เด็กกระทำความผิด โดยเห็นการสงเคราะห์ บำบัดรักษา และแก้ไขแนวทางการลงโทษจำคุก รวมทั้งการศึกษาอบรมและฝึกอาชีพ

ประเทศไทยได้จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว เพื่อกำหนดวิธีการพิเศษสำหรับพิจารณาเด็กและเยาวชน เพราะเห็นว่าเด็กและเยาวชนยังไม่เจริญเติบโตเต็มที่ทั้งร่างกายและจิตใจ ยังหย่อนความรู้สึกรับผิดชอบ ด้รับการศึกษอบรมมายังไม่เพียงพอ จึงอาจถูกชักจูงให้กระทำความผิดได้ง่าย บางคนอยู่ในครอบครัวแตกแยก (Broken Home) ขาดความสัมพันธ์อันครอบครัว และเมื่อเด็กหรือเยาวชนนั้นกระทำความผิดกฎหมายแล้ว หากรัฐไม่จัดการเยียวยาแก้ไข ให้ถูกต้อง ก็อาจทำให้เด็กหรือเยาวชนมีอุปนิสัย และความประพฤติเสื่อมทรามยิ่งขึ้น ถึงกลับกลายเป็นอาชญากรที่ชั่วช้าได้ง่าย ซึ่งจะเป็นภัยต่อสังคม , สวัสดิภาพและความมั่นคงของรัฐในที่สุด โดยในการพิจารณาพิพากษา

⁶พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์, ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2494), หน้า 32.

คดีเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนจึงจำเป็นต้องมีหลักการและวิธีการที่แตกต่างจากคดีธรรมดา คือ วัตถุประสงค์ต้องมุ่งไปบนทางตันคว่าหามูลเหตุ ที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำผิดแล้วจัดดำเนินการแก้ไขไปตามมูลเหตุนั้น ๆ รวมทั้งจัดการฝึกอบรม สั่งสอน และสงเคราะห์ ให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นกลับตนเป็นพลเมืองดี ยิ่งกว่ามุ่งที่จะลงโทษแบบผู้ใหญ่⁷ ซึ่งผลของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว ฯ พ.ศ.2534 ทำให้ทุกคดีอาญาที่เด็กและเยาวชน (ที่มีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์) ตกเป็นผู้ต้องหา ต้องได้รับการชำระคดีโดยศาลเยาวชนและครอบครัว แต่ทั้งนี้อำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวส่งโอนคดีไปพิจารณาในศาลธรรมดาได้ ถ้าศาลเห็นว่าร่างกายและจิตใจของบุคคลที่ต้องหาว่ากระทำความผิดมีลักษณะเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ ตามมาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว ฯ พ.ศ.2534 และจาก มาตรา 104 แห่งกฎหมายดังกล่าว ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษอาญาและวิธีการ เพื่อความปลอดภัยได้ด้วย เช่น เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักและอบรมในสถานกักและอบรมของสถานพินิจ , เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นการส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมยังสถานพินิจได้ด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁷ประสพสุข บุญเดช, " ศาลเยาวชนและครอบครัว มาตรการใหม่ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน,"วารสารกฎหมาย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 8 (มิถุนายน 2536): 8.

านประเทศสหรัฐอเมริกา⁸ ศาลคดีเด็กและเยาวชนที่อานาจชำระคดีเด็กและเยาวชนถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทุกกรณี วันแต่ว่าจะได้รับการชำระคดีโดยศาลอาญา ทั้งนี้เป็นไปโดยพระราชบัญญัติศาลคดีเด็กและเยาวชน (The Uniform Juvenile Court Act) ซึ่งจะพิจารณาจากชนิดของความผิด , รายงานความประพฤติของเด็กผู้กระทำความผิด , การพยายามแก้ไขในตัวเด็กในอดีตที่ผ่านมา , รายงานการปรับปรุงอุปนิสัย , วุฒิภาวะของเด็กผู้กระทำความผิด เช่น คดี Kent V. United States Supreme Court of the United State, 1966 ,383 U.S. 541 , 86 S. Ct. 1045, 16 L.Ed 2d 84 (คดีบุกรุก , ปล้นและข่มขืน)⁹ หรือคดี United States ex rel. Bombacino V. Bensinger United States Court of Appeals of Illinois , 1974 498 Frd 875 (คดีร่วมกันฆ่าผู้อื่น)¹⁰

ดังนั้นจะเห็นว่ามาตรการทางกฎหมายที่รัฐใช้แก่เด็กและเยาวชนเป็นมาตรการที่มุ่งประสงค์จะปรับปรุงแก้ไข มากกว่ามุ่งลงโทษ แต่แทนที่การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในปัจจุบันนี้จะลดลง กลับเพิ่มขึ้นและลักษณะ

⁸Joseph J.Senna and Larry J. Siegel,Juvenile Law Cases and Comment (St. Paul minn.: West Publishing Co., 1976), p 226.

⁹Ibid., pp 229.

¹⁰Ibid., pp 246.

การกระทำผิดเป็นการกระทำผิดที่ร้ายแรง ถูกตามต่อความสงบสุขในสังคม¹¹ เยาวชนบางคนเห็นว่าเมื่อตนกระทำผิดแล้ว ก็จะได้รับพิจารณาโทษสถานเบา เช่น การรอกการกำหนดโทษ หรือการรอกการลงโทษ และให้มีการกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติ หรือการถูกควบคุมตัวเพื่อฝึกอบรมในสถานพินิจฯ เป็นต้น จึงเป็นเหตุทำให้เขาได้จากระทำผิดได้ง่าย ๆ ทั้งพลอยเป็นช่องทางให้อาชญากรแอบแฝงและแสวงหาโอกาส จากการเป็นเด็กและเยาวชนของเขา เช่น ให้นำกระทำผิดต่อกฎหมาย เป็นต้น โดยพระราชบัญญัติการประถมศึกษา พ.ศ. 2523 และนโยบายทางการศึกษาของชาติที่มุ่งขยายภาคการศึกษาบังคับจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เด็กหรือเยาวชนทุกคนต้องผ่านกระบวนการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนทุกคน ซึ่งงานแห่งของวิชาการแล้ว เด็กหรือเยาวชนทุกคนที่มีอายุครบเกณฑ์ต้องเป็นนักเรียน ดังนั้นการพิจารณาการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชน และการพิจารณาการกระทำผิดของนักเรียน จึงมีภาพที่ซ้อนกันอยู่

11" นักเรียนยกพวกตีกัน จนเป็นเหตุให้ผู้อื่นที่มิรู้เห็นงานเหตุการณ์ เสียชีวิต 1 คน "

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (31 ธันวาคม 2536): 8.

" นักเรียนจำนวนเกือบ 300 คน มีอาวุธครบ ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกัน บริเวณหน้าสถานีขนส่งสายเหนือ ตลาดหมอชิต กรุงเทพฯ ฯ "

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (14 สิงหาคม 2537): 17.

" ตำรวจจับกุมนักเรียนพร้อมเฮโรอีนที่เตรียมสูบในห้องน้ำของโรงเรียน "

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (3 กรกฎาคม 2537): 17.

จนไม่สามารถแยกออกจากกันโดยเด็ดขาดได้ ซึ่งขณะนี้รัฐก็ได้ใช้กระบวนการยุติธรรมโดยผ่านทางศาลเยาวชนและครอบครัว

การที่รัฐมีกฎหมายพิเศษสำหรับเด็กและเยาวชน โดยรัฐเห็นว่า เยาวชนเป็นผู้อ่อนวัยในด้านความคิด ทำผิดก็ควรได้รับความปรานี ลดหย่อนโทษ ซึ่งควรจะใช้กับเยาวชนที่ไร้เดียงสา และสำหรับเยาวชนที่รู้ดีอยู่แล้ว กลับรู้จักใช้ประโยชน์จากกฎหมายเยาวชนในการประกอบกรรมชั่ว ทำผิดแล้ว มีหวังรอดตัวหรือลดหย่อนผ่อนโทษ กลับจะกลายเป็นการสนับสนุนให้เด็กทำผิดง่ายขึ้นอีก เด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดมักจะกระทำผิดในรูปของกลุ่มอาชญากรหรือแก๊งค์ (Gang) ที่รวมตัวเป็นกลุ่มในการกระทำผิด ซึ่งหากรัฐปล่อยปละละเลยให้เกิดช่องว่างโดยอาศัยข้อกฎหมายที่ว่า เด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิด จะต้องได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ และได้รับโทษโดยผ่อนปรนนั้น น่าจะเป็นอันตรายแก่สังคม ด้วยเหตุเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีสาเหตุต่าง ๆ กันและมีจำนวนไม่น้อยที่กระทำผิดด้วยมีเจตนาชั่วร้าย (Mens Rea) มีการวางแผนไตร่ตรอง ซึ่งเมื่อเขากระทำผิดแล้ว รัฐใช้มาตรการทางกฎหมายที่ผ่อนปรนกับเขา ทำให้เขาได้งานการกระทำผิด ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง โดยเฉพาะเด็กหรือเยาวชนที่อยู่นอกระบบการศึกษา กระทำผิดต่อกฎหมายแล้ว กลับได้รับประโยชน์ ย่อมก่อให้เกิดแรงบันดาลใจให้เด็กหรือเยาวชนในระบบการศึกษา คือ นักเรียน อยากกระทำผิดบ้าง ด้วยเห็นว่าการกระทำเช่นนั้น เป็นวีรบุรุษ (Hero) เป็นเรื่องของความกล้าหาญที่เพื่อน ๆ ยอมรับ เช่น การยกพวกตีกัน โดยอ้างความรักสถาบันโรงเรียน การรวมตัวเป็นแก๊งแล้วก่อความไม่สงบสุขในสังคม โดยเห็นว่าเป็นเรื่องสนุก หรือการไล่สีฟันตาม

กาแห่ง เพื่อระบายนความต้องการบางอย่างในจิตใจ หรือการราชาเสด็จตั้งแต่
บุหรีจนถึงสารระเหยหรือเฮโรอิน

ดังนั้นเมื่อความรุนแรงของปัญหาดังกล่าว เกิดขึ้นมากและรุนแรงยิ่งขึ้น
ในขณะที่รัฐยังไม่มีมาตรการที่เด่นชัด ในการดาเนินการแก่เด็กหรือเยาวชนที่
กระทำผิด ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งแยกประเภทเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิด หรือ
การใช้มาตรการทางกฎหมาย ซึ่งรัฐเกิดความลังเลว่าจะใช้มาตรการทาง
กฎหมายอย่างไร เพื่อยับยั้งการกระทำดังกล่าว โดยรัฐมีทางเลือกปฏิบัติ
3 ทาง คือ

1. ใช้หลักกฎหมายอย่าง "บิดามารดาและบุตร" (Parens Patriae)*

*คำว่า Parens Patriae เกิดในสมัยกลางของอังกฤษที่ศาล
Chancery ซึ่งพระมหากษัตริย์ของอังกฤษ ได้จัดตั้งศาลและระบบกฎหมายที่ศาล
ราชดุสิตใจอย่างกว้างขวาง โดยพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นบิดาของประเทศ มีหน้าที่
รับผิดชอบแก้ไขความไม่เป็นธรรมและข้อพิพาทต่าง ๆ ในกรณีที่กฎหมายคอมมอน
ลอว์ มีเขตอำนาจไม่ชัดเจน และปัญหาอย่างหนึ่งที่ทางศาล Chancery ได้แก้ไข
คือปัญหาเด็กและเยาวชนที่ขาดผู้ดูแลเลี้ยงดู ซึ่งรวมทั้งการพิจารณาควบคุม
ความประพฤติของเด็กและเยาวชนด้วย รายละเอียดโปรดดูจาก ประธาน วัฒนา-
วิชัย, กฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็กและกระบวนกฤษฎีธรรมสำหรับเด็ก
และเยาวชน ครั้งที่ 1(กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายพรึก, 2530) หน้า 102

2. วิชาหลักการลงโทษแบบปรับungsแก้ไข (Rehibition) ซึ่งรัฐ
ใช้ระบบนี้แก่ผู้เฒ่าที่กระทำผิด เป็นแนวทางการลงโทษเพื่อปรับungsแก้ไข
แต่ในปัจจุบันรัฐก็ประสบปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติดังกล่าว โดยไม่อาจบรรลุถึงจุด
มุ่งหมายในการปรับungsแก้ไขได้ ซึ่งระบบนี้ต้องสร้างกระบวนการให้เหมาะสม
แก่ผู้ที่ต้องรับการปรับungsแก้ไข

3. วิชาหลักแบ่งแยกเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดโดยพิจารณาที่เจตนา
ชั่วร้าย (Mens Rea) และกำหนดมาตรการทางกฎหมายแก่เด็กหรือเยาวชน
ประเภทนั้น ๆ ทั้งนี้ต้องไม่เป็นมาตรการที่ใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ทั้งนี้
โดยเข้าหมายในการควบคุม ป้องกันการกระทำผิดของเด็กหรือเยาวชนอย่าง
มีประสิทธิภาพ กรณีนี้ รัฐจะต้องกำหนดมาตรการในการพิจารณาระดับ
(Degree) ของเจตนาชั่วร้าย เพื่อใช้ในการแบ่งแยกด้วย

ดังนั้น จากทางเลือกทั้ง 3 ทาง นั้น รัฐจะต้องพิจารณานโยบาย
การกำหนดมาตรการทางกฎหมาย เพื่อแยกเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดโดยมี
เจตนาชั่วร้าย (Mens Rea) ออกจากเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดโดยไม่มี
เจตนาชั่วร้าย ออกจากกัน และใช้มาตรการทางกฎหมายที่รุนแรงกว่าเด็กและ
เยาวชนที่กระทำผิดโดยไม่มีเจตนาชั่วร้าย แต่ทั้งนี้จะต้องเป็นมาตรการพิเศษ
ที่แยกออกจากการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจากแนวความคิดดังกล่าว
สามารถที่จะนำไปใช้กับนักเรียนได้ ด้วยเหตุว่า นักเรียนเหล่านั้นเป็นเด็กและ
เยาวชน นั่นเอง

อนึ่ง การพิจารณาความผิดแก่บุคคลที่เฝ้าอาหวน จ้างวาน วิชา ก่อให้เกิด
เกิดการกระทำผิดต่อสถานะของบุคคลของนักเรียนนี้ ยังมีได้บัญญัติไว้ชัดเจน
ซึ่งรัฐไม่อาจนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 17 มาปรับungsแก้ไขได้ ซึ่งเกือบ

ทุกครั้งที่พบว่านักเรียนกระทำผิดต่อสถานะของตนเองไม่มีบุคคลอื่นที่นำมาชนักเรียนเป็นผู้เื้อ้อำนวยยาคักระทำผิด โดยรัฐไม่สามารถใช้มาตรการใด ๆ กับบุคคลเหล่านี้ได้เลย ซึ่งหากนักเรียนเหล่านั้นกระทำผิดต่อสถานะตามลาพังแล้ว ความเสียหายที่สังคมจะด้รับย่อมไ้อยกว่าที่บุคคลอื่นร่วมกระทำผิดด้วย

อีกประการหนึ่ง ในการแก้ไขปัญหาคการกระทำผิดของนักเรียนนี้ ในประเทศไทยมิได้้าให้โอกาสแก่สังคมหรือชุมชน เข้าร่วมเื้อในการแก้ไขปัญหาย่างจริงจัง โดยการที่รัฐตรากฎหมายหรือข้อบังคับ้าให้ชุมชนหรือสังคมมีอำนาจแก้ไขร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ

วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสาเหตุแห่งปัญหาในการใช้บังคับ้ากฎหมาย ซึ่งมีอยู่ ณปัจจุบัน
2. เพื่อกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการแก้ไข เยียวยา แก้การประพฤตมิชอบของนักเรียน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

สมมุติฐาน

ปัญหาการประพฤตมิชอบของนักเรียน ถือเป็นปัญหาหลักของสังคมที่ ต้องรับแก้ไข ซึ่งการกระทำที่ผิดต่อสถานะ (Status Offence) และผิดต่อกฎหมายอาญา โดยรัฐมีองค์การที่รับผิดชอบ มีบทบัญญัติกฎหมาย ระเบียบต่างๆ รองรับอำนาจดังกล่าว แต่ไม่สามารถควบคุมปัญหาดังกล่าวได้ ดังนั้นจึงควรพิจารณามาตรการทางกฎหมายขึ้น เพื่อเป็นการควบคุม ป้องกัน และปราบปรามการกระทำดังกล่าว และ้าให้สังคมเข้ามามีบทบาทในการร่วมแก้ไขปัญหา โดยมีกฎหมายรองรับอำนาจหน้าที่ดังกล่าวด้วย

ทฤษฎีและแนวคิด

ทฤษฎีทางนิติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องหรือเป็นหลักของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ได้แก่ ทฤษฎีโครงสร้างของสังคม ทฤษฎีควบคุมหรือความผูกพัน ทฤษฎีผลต่างของสมาคม ทฤษฎีปัจจัยหลายปัจจัย ทฤษฎีการใช้อำนาจของรัฐ ทฤษฎีว่าด้วยการลงโทษ

แนวความคิดที่เกี่ยวข้อง หลัก Parens Patraie หลัก Vacarious Punishment หลัก Private Enforcement

วิธีการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยแบบเอกสาร โดยการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารกฎหมาย เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2534 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน พระราชบัญญัติส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ.2522 ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 และ ฉบับที่ 294 และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งบทความ สิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ทั้งภาษาไทย และต่างประเทศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้รัฐสามารถใช้มาตรการควบคุม ป้องกัน ปราบปราม การประพฤติมิชอบของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล
2. รัฐสามารถดึงสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาของนักเรียน โดยชักจูงหมายเป็นเคื่องมือ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย